

af afgiftsforhøjelsen på de sundhedsfarlige cigaretter. Man var i den konservative gruppe nervøs for benzinafgiftsforhøjelsens virkning på omkostningerne.

De konservative var i udvalget villig til at se på lovforslagene, hvis forhøjelserne kunne indgå i en omlægningspolitik, der gik ud på at lægge skattetrykket fra indkomstskat over på forbrugsafgifter, men som isoleret foranstaltning kunne lovforslagene ikke støttes.

Aksel Larsen (SF) fandt, at det stred mod helhedsløsningen, at man ved afgiftsforhøjelser inddrog en væsentlig del af arbejderne og tjenestemændenes lønforhøjelser, oven i købet før lønforhøjelserne var trådt i kraft. En væsentlig del var allerede taget gennem tvangsopsparingen. Han betragtede lovforslagene som en åben erkendelse fra regeringens side af, at dens hidtidige økonomiske politik havde været fejlagtig, og at helhedsløsningen havde spillet fallit. Det gale ved dansk økonomisk politik var efter hans opfattelse, at man ikke alene havde tilladt, men statsbegunstiget en inflatorisk udvikling, bl. a. gennem forhøjelse af priserne på landbrugsvarerne og gennem den utilstrækkelige priskontrol. *Aksel Larsen* afviste de fremsatte lovforslag og henviste i stedet for til de forslag og ideer, som hans parti var fremkommet med i de senere år om oprettelse af en boligfond, om reklameskat, en regulær kapitalvindingsskat og en effektiv priskontrol. Hvis regeringen fastholdt, at den manglede 260 mill. kr., hvad han ikke troede på, måtte han henvise den til at spare, og han ville her pege på militærudgifterne, der måtte kunne nedsættes.

Aksel Larsen kunne ikke tiltræde venstres og de konservatives forslag om en omlægning af skatterne fra indkomstbeskatning til forbrugsbeskatning. Den væsentlige del af befolkningen var tvunget til at bruge hele deres indkomst løbende og måtte altså i så fald betale forbrugsskat af 100 pct. af indkomsten, men en del havde så store indtægter, at de kunne spare op og derved slippe forholdsmæssigt billigere i skat.

Iver Poulsen (Uafh) betragtede fremsættelsen af de 3 lovforslag som udslag af, at regeringen var blevet bange for resultaterne af sin økonomiske politik. Helhedsløsningen havde bidraget væsentligt til, at vi havde stigende priser og lønninger, og man ville nu tage lønstigningen fra lønmodtagerne, der alligevel skulle betale de højere priser og skatter. De borgere, der ikke havde pristalsregulerede indtægter, måtte også betale, men fik ikke kompensation gennem dyrtidstillæg.

Det var ikke rigtigt, når det var påstået, at helhedsløsningen ikke havde haft nævneværdig betydning for priserne. Alene for landbruget havde helhedsløsningen i 1963 betydet en timelønsforhøjelse på 26 øre sammen med dyrtidstillægget, og i 1964 ville den sammen med tillægspensionen betyde 51 øre mere i timen, altså i alt 77 øre.

I sin omdale af de enkelte afgiftsforhøjelser vendte *Iver Poulsen* sig især mod benzinafgiftsforhøjelsen, der gennem sin forhøjelse af